

Păstrarea și răspândirea focului prin transformare

de Andres Arango

Ca ajutor în drumul nostru spre Jubileul de Aur al RCC, am conceput trei etape care să ne ajute să aprofundăm unele teme specifice. În prima etapă, aferentă anilor 2012-2013, ne-am concentrat pe tema „Inițiatorii Focului”, bazându-ne pe *Scrisoarea Sfântului Paul către Romani*: „Vă îndemn deci, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să prezentați trupurile voastre ca jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu: acesta este cultul vostru spiritual. Nu vă conformați lumii acesteia, ci schimbați-vă prin înnoirea minții ca să discerneți care este voința lui Dumnezeu, ce este bun, ce este plăcut, ce este desăvârșit” (Rom 12,1-2). În perioada 2016-2017 ne concentrăm pe tema „Răspândirea Focului”. Una dintre cele mai bune modalități de a răspândi acest curent de har al RCC în multe locuri este propria transformare, o mărturie vie care ar putea să-i inspire pe mulți alții spre a căuta o întâlnire personală cu Domnul înviat. În acest articol, doresc să reflectez asupra modului în care, prin păstrarea flăcării iubirii lui Dumnezeu în viețile noastre, putem fi misionari autentici în puterea înnoitoare a lui Dumnezeu.

În primul rând, ni s-ar putea părea că a fi adept autentic al lui Cristos este o misiune imposibilă. Lumea promovează „idealuri” contrare căilor lui Cristos. Deci, dacă vrem să fim discipoli fideli ai lui Isus, trebuie să trăim contrar curentului lumii. Conciliul al II-lea din Vatican, în *Lumen Gentium*, capitolul V, afirmă chemarea universală la sfințenie. Trebuie subliniat aici că sfințirea nu este munca noastră, ci de fapt e darul Duhului Sfânt. Cu toții am fost chemați să devenim sfinți, adică să trăim așa cum a trăit Isus. El însuși ne spune: „fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru ceresc este desăvârșit” (Mt 5,48) și, fiind Dumnezeu și om, ne-a arătat calea sfințeniei. A fi un reînnoit carismatic catolic [cf. RCC] înseamnă a duce un stil de viață particular, înseamnă a trăi în fiecare clipă a vieții noastre în același mod în care a trăit Isus. Stilul său de viață a fost plin de Duhul Sfânt și s-a lăsat condus de el în fiecare moment al vieții sale pământești. Astfel, pentru a avea o nouă viață în Cristos, noi trebuie să fim plini de Duhul Sfânt și conduși de el. N-ar trebui să uităm niciodată că principala sa misiune este de a ne face sfinți.

În al doilea rând, dacă Duhul Sfânt locuiește cu adevărat în noi, iar noi ascultăm de inspirațiile lui, atunci trăim o viață morală după voia lui Dumnezeu. Isus face Tatălui său ceresc o rugăciune interesantă: „Nu te rog ca să-i iei din lume, ci ca să-i păzești de Cel Rău” (In 17,15). Unui creștin adevărat nu îi este nici frică de lume, nici nu caută să se ascundă de ea; din contră, el „trăiește în lume, dar nu este din lume”.

Mai mult, el o transformă, prin cuvintele și faptele lui, după voia lui Dumnezeu. Una dintre cele mai mari virtuți ale celor care sunt plini de Duhul Sfânt este cumpătarea, care „moderează atracția plăcerii simțurilor și oferă echilibru în folosirea bunurilor create”. O persoană transformată de Duhul, în ciuda adversităților lumii, păstrează flacăra vie în inima lui printr-o relație continuă și intimă cu Isus, și, astfel, răspunde la chemarea Sfântului Apostol Paul de a prezenta trupul său „ca jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu”.

În cele din urmă, experiența acestei puteri înnoitoare a lui Dumnezeu se manifestă nu numai prin schimbarea interioară, ci și prin schimbarea relațiilor noastre cu ceilalți. Un adevărat discipol al lui Isus este misionar al îndurării Sale. Așa că, păstrând flacăra vie în inimile noastre, putem să o răspândim prin faptele noastre bune, care manifestă prezența lui Isus în sufletele noastre. Papa Francisc ne invită să îndrăgim toată creația, dar mai presus de toate ar trebui să iubim frații și surorile noastre așa cum ne iubește Dumnezeu pe noi, adică prin fapte concrete. Dacă am vrea să definim oamenii plini de Duhul Sfânt printr-un singur cuvânt, acesta ar fi IUBIRE. Transformarea în Isus constă exact în a fi deschis pentru a primi dragostea lui și pentru a duce iubirea lui tuturor celor din jurul nostru.

Fenomenul *selfie stick* – „Ce spune despre mine *selfie stick*-ul meu?”

Imaginați-vă un sit de săpături arheologice vechi de 1000 de ani . Se găsește un băț lung de aluminiu, cu o gheară la un capăt și un buton la celălalt capăt. După multe cercetări se descoperă a fi un *selfie stick* din secolul al XXI-lea. Se expune în Muzeul Național cu următoarea inscripție: „*Selfie Stick* – un instrument fotografic popular, folosit de strămoșii noștri pentru a capta un moment în timp, utilizatorul dispozitivului fiind principala atracție”.

Cei mai mulți dintre noi au făcut un „selfie” sau posedă un „selfie stick”. Îmi amintesc că un fotograf profesionist mi-a spus că, acolo unde e posibil, e bine să includ persoane în fundalul decorului de vacanță, acest lucru putând să mă ajute să-mi amintesc unde și când am făcut poza. Cu toate acestea, peisajul sau evenimentul rămâneau subiectul fotografiei, spre deosebire de astăzi. Fenomenul selfie-stick în care trăim în prezent și-a mutat atenția spre „sine”, care este în centru, iar toate celelalte rămân accidentale.

Aceasta nu-i o tendință nouă. Când vedem prima oară instantaneele de familie făcute de-a lungul anilor, reacția noastră obișnuită este să ne căutăm pe noi. Dacă eu am ieșit bine în vreo poză, atunci îmi place și poate chiar o pun pe ecranul telefonului, indiferent cum arată ceilalți. Dacă eu am ieșit prost în poză, deși toată lumea arată fantastic, atunci probabil că voi ascunde poza în sertarul de jos.

Așa că s-au schimbat puține cu privire la fotografii și reacția noastră la ele. Nevoia de bază a omului de a fi luat în seamă, sau chiar adorat, este o ispită cu care se confruntă mulți. Treaba actuală cu *selfie stick*-ul hrănește această dorință egocentrică și poate să devină cu ușurință un atașament dezordonat și, uneori, o dependență care hrănește nevoia noastră de recunoaștere.

Vocea mijloacelor de comunicare socială de azi ne bombardează cu mesaje că suntem valoroși, acceptabili numai când suntem cei mai strălucitori și, uneori, suntem determinați să afișăm un selfie care dovedește acest lucru. Acum, desigur, cu filtrele și aplicațiile [informatic] de slăbire, de netezire a pielii, care sfidează vârsta, e posibil să schimbăm aspectul nostru, să ne schimbăm din ceea ce suntem cu adevărat în ceea ce este acceptabil pentru alții. Numărul de „like”-uri, ne va spune dacă am avut succes în această privință.

Un text pe care l-am citit recent spunea: „Oamenii devin obsedați de *like*-uri. Este un drog care creează dependență. Dacă veți gusta din el, pe urmă îl veți dori din ce în ce mai mult. Oamenii pot spune cu exactitate care a fost momentul în care au depășit 100 de *like*-uri”. Alternativ, ne putem simți ostracizați și deprimați dacă nu primim răspunsul dorit. Acest lucru ne poate duce în spirală într-un abis de depresie, care poate avea consecințe teribile.

Ne-ar face bine să luăm aminte la cuvintele din *1 Sam 16,7*: „[Domnul nu se uită] la ce se uită omul; omul se uită la ochi, Domnul însă se uită la inimă”.

Ca și creștini, nu suntem chemați neapărat să „aruncăm *selfie-stick*-ul”; cu toate acestea eu cred că suntem provocați să privim dincolo de „sine”. Un *selfie* poate fi un instrument minunat prin care să privim lumea un pic diferit. O fotografie este făcută de obicei pentru a capta un moment, o emoție, o scenă sau un loc ce are importanță pentru noi. Privește dincolo de tine în imagine și „vezi” ceea ce se întâmplă în fundal. Fotografia ta poate conține un act de bunătate, de dragoste sau bucurie. În cazul unui peisaj, frumusețea lui ar putea să-ți reamintească de măreția lui Dumnezeu. Uită-te și la alte persoane din fotografie. Mulțumește-i lui Dumnezeu pentru ei. Fii real și adevărat cu tine însuși. Mulțumește-i pentru felul în care ai fost creat, ca să fii după chipul lui Dumnezeu. (*Ps 139,14*: „Te laud pentru că m-ai făcut o făptură atât de minunată”). *Selfie*-urile nu trebuie să fie narcisiste, ele pot și ar trebui să-i includă și pe ceilalți.

Să continuăm să surprindem momentul! Dar și pentru a vedea dincolo de noi înșine. Astfel lumea noastră se lărgeste, viețile noastre sunt îmbogățite și i se aduce laudă și mulțumire lui Dumnezeu.

Scurtă prezentare:

Francis Edo Olotu

Numele meu este Francis Edo Olotu. Întâlnirea mea cu Reînnoirea a început în martie 1981, când m-am angajat în Dieceza Catolică din Ondo ca medic în cadrul Spitalului „Misionarii Medicali ai Mariei” din Ondo. În spital chiar atunci lua ființă un nou grup de rugăciune și am fost invitat să particip. Proveneam dintr-un mediu catolic conservator, cu accent foarte mic asupra persoanei și ministerului Duhului Sfânt. În anul 1976, fusesem inițiat în citirea zilnică a Sfintei Scripturi, ca parte a planului meu de viață spirituală, de către preoții din mișcarea Opus Dei de la Colegiul de Medicină al Universității din Lagos. Întâlnirea mea din 1979 cu misionarii baptiști, la Spitalul Baptist Eku din Eku, statul Delta din Nigeria, m-a mișcat profund, în special prin delicatețea cu care se îngrijeau de cei bolnavi, precum și prin respectul sănătos pe care îl aveau față de credința mea catolică.

Am participat la Seminarul de viață nouă în Duhul Sfânt și lucrul după care tânjeam cel mai mult era acela de a vorbi în mod intim cu Dumnezeu în rugăciune. La începutul seminarului, aveam rezerve în privința vorbirii în limbi; cu toate acestea, pe măsură ce seminarul înainta, mi-am dorit să-l experimentez. Am fost botezat în Duhul Sfânt în iunie 1981 și de atunci am început să duc o viață plină de sens.

Doriseam să fac un curs post universitar de chirurgie în Statele Unite și, în 1983, am trecut cu bine la toate examenele cerute pentru o viză de 4 ani în SUA, cu posibilitatea de a intra și ieși din țară în mod repetat. Apoi am simțit profund în inimă că Domnul dorește să lucrez în Reînnoirea Carismatică Catolică din Nigeria. Nu mi-am dorit niciodată să dețin un spital privat, dar am fost îndemnat să deschid unul și am ascultat. Abia după ce am început această lucrare am văzut mâna lui Dumnezeu cu ea: îmi lăsa timp să lucrez în Reînnoire. Am slujit în diferite poziții de conducere, după 10 ani culminând cu aceea de membru al Comitetului Național de Slujire.

În prezent, slujesc Reînnoirea ca vorbitor la conferințe atât la nivel local, cât și la nivel internațional. Sunt autor de cărți despre familie, părinți și paternitate și sunt foarte implicat în organizarea de activități de creștere spirituală la nivel parohial. Aparțin Bisericii Catolice Sf. Ioan Bosco din Ondo, Nigeria – parohia este condusă de salezienii lui Don Bosco. Ca vicepreședinte al Subcomitetului African ICCRS, slujirea mea este să veghez asupra activităților Reînnoirii din țările africane de limbă engleză, oferind ajutor acolo unde este nevoie.

Am citit publicațiile recente ICCRS despre Botezul în Duhul Sfânt și cartea „Practicarea prezenței lui Dumnezeu” de Fr. Lawrence; ele au avut un impact mare asupra mea.

Văd un viitor strălucit pentru Reînnoire, căci Dumnezeu răspândește focul Rusaliilor în întreaga lume.

Scurtă prezentare

Jean Christof Sakiti

Am fost botezat în Duhul Sfânt în decembrie 1984, când un călugăr-preot s-a rugat pentru mine. Eram student pe atunci. Cu 8 luni înainte, participasem la un Seminar de viață nouă în Duhul Sfânt. După seminar, liderii noștri mi-au spus că nu sunt încă pregătit pentru botezul în Duhul Sfânt, ceea ce era adevărat. Eram mai preocupat de studiile mele decât de seminar. În luna decembrie, am participat la o reculegere, unde preotul m-a întrebat dacă aş vrea să se roage pentru mine ca să primesc botezul în Duhul Sfânt. Am acceptat, considerând că sunt pregătit. Când s-a rugat pentru mine, m-a inundat o imensă pace și bucurie. Am început să cânt în limbi împreună cu el. De atunci rugăciunea mea a devenit mai profundă.

În prezent, slujesc Reînnoirea în două moduri: sunt implicat în formarea fraților mei, a liderilor și a tuturor membrilor oriunde este o nevoie și oricând mi se cere. Aceasta nu doar în Reînnoire; și unele parohii îmi cer să merg și să ajut la formarea credincioșilor lor. De asemenea, sunt foarte implicat în evanghelizare în multe dieceze din țara mea și din alte țări.

Cărțile pe care le-am citit în ultimele 12 luni: *Et leurs yeux s'ouvrirent* (Și ochii lor s-au deschis) de Frédéric Marlière, *Amour et responsabilité* (Iubire și responsabilitate) de Carol Wojtyła și *Rugăciune de vindecare* – Colocviu internațional, noiembrie 2001.

Reînnoirea are nevoie de trei lucruri: (1) reînșuflețire: am pierdut prima iubire, focul de la început a scăzut; (2) trezire: să avansăm și să mergem mai profund în iubirea noastră pentru Dumnezeu și pentru frații noștri; (3) mai mult devotament în folosirea carismelor.

Reînnoirea trebuie să aibă un impact mai mare asupra Bisericii, începând de la parohii. Scopul nostru trebuie să fie ca toți catolicii să fie botezați în Duhul Sfânt. Reînnoirea trebuie să aibă impact asupra vieții lumii întregi, evanghelizarea noastră trebuie să pătrundă în fiecare domeniu al vieții umane. Suntem chemați să schimbăm societatea și să-i conducem pe oameni la Isus Cristos.

Sunt lider – dar sunt dependent

Jude Muscat

Dependența - introducere: Este nevoie să facem o introducere printr-o scurtă prezentare a dependenței. Deși cele mai multe obiceiuri de dependență au o dimensiune morală, trebuie să înțelegem că există și o dimensiune psihologică și/sau una fizică. Dependența domină voința și are natură obsesivă. Deși dependenții profunzi s-ar putea să înțeleagă faptul că acest comportament irațional poate ruina viața lor și a celor din jur, obiceiul obsesiv, a cărui sursă merge dincolo de simpla căutare a plăcerii, e totuși stimulat și condus și de recompensă psihologică și fizică. Vorbind în termeni profani, acesta păcălește mintea cu gândul că dependențele sunt obiecte vrednice de dorit. Experții din domeniu își dau seama că dependența nu are nimic de-a face cu moralitatea cuiva sau cu tăria de caracter și, după câte știu eu, întrebarea dacă dependența este o afecțiune sau o boală mintală adevărată este într-o continuă dezbateră. Dar, desigur, acest aspect depășește cu mult domeniul prezentului articol și sunt cel mai puțin calificat pentru a dezbate astfel de noțiuni. Cred că este important de ținut minte că pricina dependenței diferă de la o persoană la alta. În cele mai multe cazuri, pentru rezolvarea problemei este nevoie de o abordare multidisciplinară.

2. Recunoașterea dependenței: Unele dependențe pot fi clar distinse și cei dependenți știu foarte bine că sunt prinși. Semnele și dovezile acestor dependențe sunt clare și nu pot fi negate: alcoolul excesiv sau abuzul de droguri. Alte dependențe pot părea mai puțin dăunătoare, pentru că semnele nu sunt atât de evidente și vizibile: jocurile de noroc – dacă sistemul financiar este încă în picioare – sau pornografia care încă nu a afectat relația persoanei cu alții. Unii dependenți neagă faptul că ar fi agățați de dependențe, formulând tot felul de scuze; alții cred că pot să controleze această dependență și o consideră niște simple slăbiciuni. Alte dependențe sunt aproape imperceptibile pentru persoana dependentă. Desigur, oamenii din jurul lor le știu foarte bine sau cel puțin pot deduce că e vorba de vreun tip de dependență. Dependența pentru cei aflați în conducere, de pildă, este o stare ce poate fi invizibilă pentru sine, dar evidentă pentru ceilalți.

Ca lideri, trebuie să fim extrem de atenți și diligenți în examinarea de sine. Mai mult, este important să reacționăm responsabil și matur dacă recunoaștem dependența în viața noastră. În primul rând, trebuie întotdeauna să ne asigurăm că suntem înconjurați de prieteni puternici, de încredere și fideli. Folosesc mai degrabă acest cuvânt „prieteni” și nu „frați”, de vreme ce Învățătorul însuși ne-a numit prieteni, iar acest tip de prietenie înseamnă a fi gata să-ți dai viața pentru ceilalți (cf. *In* 15,13-14). Avem nevoie de prieteni care nu doar că sunt gata să-și dea viața pentru noi, ci sunt gata și să se ia la duel cu noi, nu pentru că ar fi niște extrovertiți aroganți, ci pentru că le pasă și vor ca noi să fim sănătoși la toate nivelele ființei noastre.

Fără îndoială, un director spiritual înțelept și sfânt este esențial în viața noastră; nu putem să ne descurcăm fără așa ceva. Un bun director spiritual, în cele mai multe cazuri, poate să discearnă cu ușurință când ceva nu merge bine în viața noastră. Când suntem dependenți de ceva, fie că știm, fie că nu, există întotdeauna semne grăitoare care pot fi observate de cei care ne cunosc bine și ne iubesc cel mai tare.

A nu lăsa niciun obicei nou ca să ne domine este de-o importanță maximă. Oricând se întâmplă ca un obicei să ne împingă să facem ceea ce știm că nu este bine sau când înțelegem că acesta ne scapă din mână, fiind atrași în mod extrem să îl facem, e mai bine să începem să-l împărțăm. De aceea trebuie să fim înconjurați de adevărați prieteni și de un bun îndrumător spiritual. Comunitatea e sistemul nostru cel mai special de telecomunicații.

Un lucru foarte important este autoexaminarea. În calitate de catolici, avem această extraordinară tradiție a rugăciunii Completoriului sau a rugăciunii de noapte. Aceasta ne oferă un excelent moment de reflecție și examinare a conștiinței. Dacă dăm de un obicei obsesiv, aici putem să-l vedem în lumina lui Cristos, Mântuitorul nostru. În timpul rugăciunii de noapte ne deschidem viața în lumina lui Cristos și, dacă vedem o buruiănă pe cale de apariție, să o smulgem încă din germeni; dacă a crescut mare, trebuie să luăm măsuri drastice. În orice caz, să căutăm ajutor imediat.

Dumnezeu ne vrea integri și sănătoși, de aceea, chiar dacă dependența se leagă sau nu de valori morale, el vrea să ne vindece, vrea să fim liberi de lanțurile care ne îngreunează viața. Isus ne invită să mergem la el, pentru că jugul lui este plăcut și povara lui este ușoară (cf. Mt 11,30). Jugul dependenței ne mutilează și poate să ne rupă de comunitatea pe care o iubim atât de mult. De asemenea, poate aduce o mare durere și confuzie în familia noastră, în comunitate și parohie.

3. Paraliziile rușinii. Cunoașterea și conștientizarea slăbiciunilor noastre, a dependențelor sau păcatelor noastre este mereu cel mai bun punct de plecare. Negarea nu ne duce nicăieri. Pe de altă parte, conștientizarea dependenței are efectul nedorit de a ne umple de rușine: nu vrem ca lumea să știe că suntem dependenți, în special dacă suntem lideri și oamenii ne privesc cu admirație sau gândesc lucruri înalte despre noi. Gândim că descoperirea dependenței ne-ar distruge reputația. Dar să reținem că nu rușinea ne distruge, ci încăpățânarea și teama.

În Lc 18, vameșul stătea departe și cerșea milă. Isus a declarat: „Vă spun că a coborât la casa lui îndreptățit mai degrabă acesta decât celălalt; căci oricine se înalță pe sine va fi umilit, iar cel care se umilește va fi înălțat”. Când mergem înaintea lui Dumnezeu în umilință, el poate să ne vindece. Dumnezeu nu va lăsa niciodată la o parte o inimă căită. El va crea în noi o inimă nouă și ne va spăla de slăbiciuni, încât să nu mai păcătuiem. Psalmul 51 reprezintă strigătul din inimă al păcătosului îndurerat și rușinat, dar care e conștient că Dumnezeu este creator. Termenul folosit în versetul 12 (*bârâ*) este un verb rezervat acțiunii creatoare a lui Dumnezeu. Exprimă o profundă gândire teologică, deoarece subiectul este Dumnezeu însuși, Dumnezeu îndurării și minunatul vindecător. Numai Dumnezeu poate crea în sensul de *bârâ*.

Dacă ne amintim de scena spălării picioarelor din In 13, vedem în ea prefigurarea dăruirii de sine a lui Isus pe cruce. Voi lua de aici numai un aspect, legat direct de prezentul argument. E rușinos ca o persoană cu poziție înaltă să se pună în genunchi și să spele picioarele servitorilor săi. Și mai rea este rușinea crucii; dar El a fost răstignit ca un trădător, un criminal sau un tâlhar, atârând gol și fiind expus tuturor celor prezenți. Sfântul Paul ne învață: „Isus... a îndurat crucea... neținând seama de rușinea ei” (Evr 12,2). Isus, știind că propria-i dăruire de sine va însemna victoria asupra păcatului și a morții, nu s-a lăsat paralizat de rușine; ba dimpotrivă, [gândul la această victorie] l-a constrâns să facă ceea ce este drept. De aceea: „noi îl predicăm pe Cristos cel răstignit, scandal pentru iudei și nebunie pentru păgâni” (1Cor 1,23), deoarece fuga de rușine înseamnă un scandal, o piatră de poticnire în calea deplinei vindecări și este o alegere prostească.

Dacă vrem o vindecare completă de dependență, pe lângă orice terapie medicală sau psihologică, s-ar putea să avem nevoie, ba chiar trebuie să îmbrățișăm și să îndurăm rușinea crucii, făcându-ne una cu cel care a îndurat rușinea în locul nostru, pentru ca noi să fim însănătoșiți.

4. Milostivirea născătoare. Una dintre cele mai frumoase și mai emoționante icoane ale milostivirii născătoare din Noul Testament este redat în In 8. Isus, puritatea și perfecțiunea însăși, singurul îndreptățit să judece și să condamne, se ridică, se uită direct în ochii femeii adultere și spune: „Nici eu nu te condamn” (v. 11). Femeia,

aruncată în praf ca un gunoi, a fost aruncată, din fericire, în pântecele milostivirii. Specialiștii biblici ne învață că rădăcina cuvintelor *raham* (verb) și *rahamim* (substantiv folosit la pluralul intensiv, pentru a desemna excelența), care sunt traduse ca milostivire, e substantivul *rehem* (pânțec). La fel ca o femeie, al cărei pânțec oferă loc pentru ca noua viață să se poată forma, Dumnezeu are acest loc special în interiorul prezenței sale sfinte, în care oamenii din toate rasele și timpurile pot găsi un loc de refugiu și de naștere. Pânțele lui Dumnezeu este bogăția milostivirii sale.

Milostivirea nu doar șterge petele lăsate de păcat. Desigur, face și asta, dar milostivirea dorește și să reconstruiască, să reînnoiască și să recreeze; ea se îndreaptă către oamenii care sunt încâlciți în strânsoarea păcatului, a dependenței sau a oricărui act care le fură adevărata demnitate. Milostivirea este eliberatoare; în timp ce curăță, ea de asemenea rupe lanțurile și ne ajută să ne ridicăm în picioare. Ne dă puterea de a ne ridica din noroi, ne întărește picioarele și gleznela, mușchii și oasele și ne dă vigoarea necesară pentru a ne putea mișca spre pașuni noi. Milostivirea lui Dumnezeu ne oferă instrumentele corecte pentru a putea pași pe urmele lui Isus, prin puterea Duhului Sfânt.

Milostivirea ne spune: „mergi, de acum să nu mai păcătuiești” (*In* 8,11b), dar esența ei este un curent activ de har care ne dă viață. Acesta e motivul pentru care Isus îl citează pe Osea în *Mt* 9: „Mergeți și învățați ce înseamnă: *Îndurare vreau și nu jertfă*, căci nu am venit să-i chem pe cei dreپți, ci pe cei păcătoși” (v. 13). Jertfele și arderile de tot sunt obiecte ale legii, în timp ce milostivirea se revarsă din ființa lui Dumnezeu. Legea, prin însăși natura sa, verifică dacă faptele noastre sunt conforme cu prescripțiile sale și strigă „fault” dacă ne găsește cu lipsuri. Pe când milostivirea ne ascunde la pieptul său și ne creează din nou, ne face ființei noi.

Nu vă fie teamă să plonjați în spațiul deschis al milostivirii lui Dumnezeu.

Război spiritual: înfrângerea dușmanului

Bob Canton

Fie că ne place, fie că nu, suntem cu toții în război! Și, bineînțeles, adversarul nostru este Satana sau diavolul sau Cel rău. El urăște tot ce iubește Dumnezeu, în mod special oamenii, pentru că au fost creați după chipul și asemănarea lui [Dumnezeu]. Iată ce a spus Isus despre diavol în *In* 8,44: „Voi sunteți de la diavol, tatăl vostru, și vreți să îndepliniți dorințele tatălui vostru. El era un ucigaș de la început și nu s-a menținut în adevăr pentru că în el nu este adevăr. Cine spune minciuna, vorbește după [firea] lui, căci este mincinos și tatăl [minciunii]”.

Noul Testament conține cel puțin 300 de referințe la diavol sub diferite nume care descriu natura și răutatea Celui rău. Documentele Conciliului Vatican II fac referință la diavol de 18 ori. Prima referință este găsită în documentul despre liturgie, *Sacrosanctum Concilium*, promulgat în 1963: „Precum Cristos a fost trimis de Tatăl, la fel și el a trimis pe apostolii săi, plini de Duhul Sfânt [...] ca, predicând evanghelia la toată făptura, să proclame că Fiul lui Dumnezeu, prin moartea și învierea sa, ne-a eliberat de puterea Satanei și a morții și ne-a strămutat în împărăția Tatălui” (nr. 6).

Învățăturile Sfinților Părinți ai Bisericii, urmând învățăturile Sfintei Scripturi, erau concentrate în primul rând pe aspectul pastoral al demonologiei, adică dezvăluirea diavolului ca ispititor și autor de fapte rele și oferirea de învățături despre cum se pot apăra credincioșii de influența lui.

Catehismul Bisericii Catolice afirmă: „Întreaga istorie a oamenilor e străbătută de o bătălie aprigă împotriva puterilor întunericului; aceasta a început de la origini și va dura, după cum spune Domnul, până în ziua de apoi” (*CBC*, 409).

„Puterea Satanei nu este totuși infinită. El este doar o creatură, puternică prin faptul că este spirit pur, totuși o creatură: nu poate împiedica edificarea Împărăției lui Dumnezeu. Chiar dacă Satana acționează în lume din ură pentru Dumnezeu și a Împărăției lui Isus Cristos, iar acțiunea sa provoacă serioase pagube – de natură spirituală și, indirect, și de natură fizică – pentru orice om și pentru societate, această acțiune este îngăduită de Providență, care cârmuiește istoria omului și a lumii cu putere și blândețe. Faptul că Dumnezeu îngăduie acțiunea diavolului este un mare mister, însă „noi știm că Domnul pe toate le lucrează spre binele celor care îl iubesc” (CBC, 395).

Papa Ioan Paul al II-lea, aflat în vizită la sanctuarul Sfântului Arhangel Mihail, la data de 24 mai 1987, a declarat: „Bătălia împotriva diavolului – principala sarcină a Sfântului Arhangel Mihail – e purtată și azi, pentru că diavolul este încă activ în lume”.

Papa Francisc a remarcat cu puțin timp în urmă: „Cu toții suntem ispitiți, pentru că legea vieții noastre spirituale, a vieții noastre creștine, este o luptă. Asta pentru că prințul acestei lumi, Satana, nu dorește sfințenia noastră, nu dorește ca noi să-l urmăm pe Cristos. Poate că unii dintre voi ar spune: «Dar, Părinte, ce demodat ești, să vorbești despre diavol în secolul al XXI-lea!» Dar aveți grijă, căci diavolul este prezent! Diavolul este aici chiar și în secolul al XXI-lea! Și nu trebuie să fim naivi, nu? Trebuie să învățăm din Evanghelie cum să luptăm împotriva Satanei”.

Într-adevăr, un *modus operandi* al Satanei este de a face ca omul să rupă relația și prietenia cu Dumnezeu. Pentru a-și atinge acest țel, se folosește adeseori de influența lui asupra omului prin ispită, obsesie, durere fizică, oprimare, infestare, subjugare și posesie. Cuvântul Domului spune în *1Pt 5,8*: „Fiți cumpătați, vegheați! Dușmanul vostru, diavolul, ca un leu care rage, dă târcoale căutând pe cine să înghită”. Mulți oameni, inclusiv creștini, deschid poarta Celui rău în viețile lor, în mod conștient sau inconștient. Permiteți-mi să vă enumer câteva căi de intrare: 1. Prin practici oculte (cf. *Dt 18,9-12; 7,25-26, Lev 19,27*). 2. Prin droguri și alcool (cf. *Prov 23,29-33, 1Cor 10,21*), care pot expune o persoană la influența demonică, deoarece nu-și controlează mintea. 3. Prin obișnuința păcatului, practicând obiceiuri necurate și cedând poftelor trupului (cf. *1Cor 6,9-10, Gal 6,7-8*). 4. Prin modul de a gândi al persoanei (cf. *Ef 4,22-32*). 5. Prin neiertare, ură, resentimente și amărăciune (cf. *Mt 18,21-35*). 6. Demonii pot intra în copii, dacă părinții lor au fost implicați în satanism sau vrăjitorie ori dacă s-au închinat zeilor păgâni (cf. *Ex 20,1-5*). 7. Prin transferul de spirite. Demonii se pot transfera la o persoană prin adulter, viol, incest, acte homosexuale, filme, emisiuni TV pline de violență, de frică, de groază și de senzualitate. 8. Prin false religii, erezii și culte (cf. *1In 4,1-3; 1Tim 4,1-2*). 9. Prin cuvinte nepotrivite (cf. *Mt 12,36-37*), cuvinte rostite necugetat, cuvinte care nu exprimă intenția sau gândurile reale ale unei persoane. 10. Prin impunerea mâinilor de către cineva implicat în ocultism ori în practici de vrăjitorie (cf. *1Tim 5,22*).

În *Ef 6,12*, Sfântul Paul afirmă: „căci noi nu avem o luptă împotriva sângelui și trupului, ci împotriva conducătorilor, împotriva puterilor, împotriva puterilor acestei lumi a întunericului, împotriva duhurilor răului care sunt în înălțimi”. Ar trebui să ne amintim că Satana este un dușman deja învins. Isus ne-a eliberat din ghearele dușmanului prin moartea și învierea Sa. În *1In 3,8*, cuvântul lui Dumnezeu afirmă: „Cine comite păcatul este de la diavol pentru că diavolul păcătuiește de la început. Pentru aceasta s-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului”. În *Lc 10,19* citim: „Iată, v-am dat puterea să călcați peste șerpi și scorpioni și peste toată puterea dușmanului și nimic nu vă va dauna”. Fiind creștini botezați, ni s-a dat puterea de a-l învinge pe Cel rău. În *Rom 8,37*, Sfântul Paul declară: „Dar în toate acestea noi suntem mai mult decât învingători prin cel care ne-a iubit”. Nu, nu putem să-l învingem pe diavol cu propriile noastre puteri. Trebuie să ne bazăm pe Domnul și pe puterea Duhului Sfânt ca să devenim victorioși asupra Satanei. În *Iac 4,7*, Sfântul Paul spune: „Așadar, supuneți-vă lui Dumnezeu; împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi”.

Domnul ne-a înzestrat cu un arsenal puternic pentru a-l învinge pe Cel rău. Voi enumera câteva dintre aceste arme: sângele Lui Isus, numele Lui Isus, crucea Lui Isus, cuvântul Domnului, prezența și darurile Duhului Sfânt,

mijlocirea Mariei – extraordinara Mamă a lui Dumnezeu –, ministerul Sfântului Arhanghel Mihail și al altor îngeri, Sacramentele Bisericii – cum ar fi Euharistia și Spovada, ungerea bolnavilor –, învățăturile Magisteriului Bisericii, cuvântul mărturiei noastre, rugăciunea și postul, autoritatea de a lega și dezlega, sacramentaliile – cum ar fi apa sfințită, crucifixul și medaliile binecuvântate, sarea binecuvântată și recitarea Rozariului. „De fapt, deși umblăm în trup, noi nu luptăm după trup, căci armele luptei noastre nu sunt trupești, ci sunt puternice înaintea lui Dumnezeu pentru a distruge fortărețele. Noi distrugem născocirile [minții]” (2Cor 10,3-4).

Comisia doctrinară:

Participarea la slujbele necatolice de comuniune

E în regulă să participăm cu alți creștini la „slujbele de comuniune” proprii acestora? În spiritul unității, când participăm la un eveniment ecumenic, e posibil să ne împărtășim „la frângerea pâinii” împreună cu frații și surorile noastre, fiind conștienți pe deplin că aceasta nu înseamnă Prezența Reală? Ce este acceptabil în astfel de circumstanțe?

Vom răspunde la aceste întrebări pe două nivele: 1. Care este legea și învățătura Bisericii Catolice? 2. Care ar trebui să fie abordarea noastră în calitate de catolici în situația ecumenică prezentă?

Legea și învățătura Bisericii

Această problemă este abordată în Catehismul Bisericii Catolice, la numerele 1398-1401. Acolo se face o distincție clară între Bisericile orientale care nu sunt în comuniune cu Roma (adică Biserica Ortodoxă și Bisericile orientale, nr. 1399) și comunitățile protestante (nr. 1400). Cu privire la Biserica Ortodoxă, există anumite circumstanțe în care, cu aprobarea autorității Bisericii, o anumită comuniune euharistică, „este nu numai posibilă, ci chiar de dorit” (nr. 1399). Totuși, aceste condiții sunt rareori îndeplinite, de vreme ce respectivele cerințe ortodoxe sunt mai stricte decât cele catolice. Aceste restricții ar trebui respectate (*Directorul ecumenic*, 1933, nr. 132).

Primirea Sfintei Împărtășanii în Biserica Protestantă nu este niciodată permisă unui catolic, pentru că aceste comunități „mai ales din cauza lipsei sacramentului preoției, nu au păstrat substanța autentică și integrală a Ministerului euharistic” (nr. 1400). Această ultimă clauză se referă la faptul că Biserica Catolică nu recunoaște în împărtășaniile protestante un minister primit prin succesiunea apostolică a episcopilor de la început.

Abordarea noastră de azi

Totuși, este important și să recunoaștem că au avut loc mari schimbări de atitudine și relație între Biserica Catolică și alți creștini, începând de la Conciliul Vatican II, când Biserica s-a angajat în mișcarea pentru unitate. Aceste schimbări se accelerează sub Papa Francisc, deoarece el accentuează urgența vindecării rănilor diviziunii și manifestă o mare deschidere față de creștinii evanghelici și pentecostali. În această nouă situație, în care toți suntem conduși înaintea Duhului Sfânt, trebuie să ne întrebăm ce atitudine ar trebui să aibă catolicii față de ritualul și liturgia altor biserici și comunități, în particular față de Euharistie sau Cina Domnului.

În primul rând, trebuie să respectăm tot ce fac alți creștini, în căutarea sinceră de a trăi și sluji ca discipoli ai lui Cristos. Aceasta înseamnă că trebuie să le respectăm celebrările Cinei Domnului sau Euharistiei, chiar dacă noi nu le recunoaștem ca fiind identice cu Liturgia Catolică. Acest lucru a fost recomandat chiar de Conciliul Vatican II, recunoscând că, atunci când comunitățile protestante, „amintind la Cina sfântă de moartea și învierea Domnului, ele mărturisesc că arată viața de comuniune cu Cristos și așteaptă venirea lui în slavă” (*Decretul despre ecumenism*, 22, citat și în *Catehism*, la nr. 1400). Asta e tot ce ne învață Biserica Catolică despre slujbele de comuniune din Bisericile Protestante.

Deoarece Biserica Catolică recunoaște prezența și acțiunea Duhului Sfânt în viața și ministerul comunităților protestante, este oare cu adevărat corect ca noi catolicii să vorbim și să ne comportăm ca și cum slujbele de

comuniune protestante ar fi goale, lipsite de prezența Domnului? Noi nu știm în ce moduri este prezent Domnul Isus în ele. Dar ele nu sunt un nimic, așa cum nici ministerele protestante nu sunt un nimic (un fapt recunoscut prin deschiderea Bisericii de a hirotoni ca preoți pastorii protestanți căsătoriți care au devenit catolici). Nu putem spune în deplină conștiință că „nu este o Prezență Reală”. Putem aplica aici învățătura lui Isus din Predica de pe Munte: „Care om dintre voi, dacă fiul îi va cere o pâine, îi va da o piatră?” (Mt 7,9). Putem vedea că, atunci când alți creștini celebrează Cina Domnului, ei într-un fel îi cer Tatălui pâine. Îi mulțumim Domnului pentru ceea ce știm că i-a dat Bisericii Catolice și ne rugăm să dea același dar în plinătatea sa și surorilor și fraților noștri protestanți. Conciliul Vatican II, în *Constituția despre liturgie*, ne învață că Domnul e prezent în diferite moduri în Sfânta Liturghie, „mai ales sub speciile euharistice”, dar și, de pildă, în „cuvântul său, căci el este cel care vorbește în timp ce se citește în biserică sfânta Scriptură. În sfârșit, este prezent atunci când Biserica se roagă și aduce laude” (nr. 7; ultima frază are un citat din Mt 18,20). Aceste [ultime] forme de prezență se găsesc și la protestanți.

Modul foarte respectuos în care Papa Francisc a abordat această problematică e instructivă și provocatoare pentru toți catolicii. Anul trecut, când Sfântul Părinte a vizitat Templul Valdez din Torino, Italia, el a comentat pozitiv despre un gest recent legat de Euharistie și Cina Domnului: „Aș vrea să reamintesc de acel schimb ecumenic al darurilor, care a avut loc de Paști, în Pinerolo, făcut din partea Bisericii Valdeze din Pinerolo și din partea diecezei [catolice]. Biserica Valdeză a oferit catolicilor vin pentru celebrarea vigliei pascale, iar dieceza catolică a oferit fraților noștri valdezi pâine pentru Sfânta Cină din Duminica Paștelui. Gestul respectiv dintre cele două Biserici merge mult dincolo de simpla curtoazie și permite o pregustare, într-un anumit a acelei unități de la masa euharistică după care tânjim” (Cuvântare către creștinii valdezi, 22 iunie 2015).

ȘTIRI din lume

„Familia este vie prin puterea Duhului Sfânt!”

Aceasta a fost tema Întâlnirii Reînnoirii Carismatice pentru Noua Evanghelizare a Familiei, ținută la data de 26 septembrie 2015, în colaborare cu Întâlnirea Mondială a Familiilor, care a avut loc la Philadelphia. Pentru cei 3-4000 de participanți, puterea Duhului Sfânt s-a vădit pe măsură ce am devenit o „familie a familiilor”, lăudându-l împreună pe Dumnezeu în engleză, spaniolă și franceză. Evenimentul, care a durat numai 4 ore și jumătate, a fost plin de rugăciune și învățături.

Mons. Malagrea a prezentat „Familia este vie”, iar Michelle Moran, președintele ICCRS, s-a concentrat asupra familiei „în puterea Duhului Sfânt”. Salvatore Martinez a împărtășit chemarea Reînnoirii la munca de „reevanghelizare a familiei creștine”; Johnny și Leslie Bertucci, precum și Darling Previl ne-au împărtășit propria mărturie. Ziua s-a terminat cu Sfânta Liturghie, celebrată de Cardinalul Peter Turkson, președintele Consiliului Pontifical pentru Dreptate și Pace, împreună cu alți 11 preoți care au concelebrat.

S-au unit multe grupuri pentru a sponsoriza acest eveniment; dintre ele amintim: Arhieceza Reînnoirii Carismatice Catolice din Philadelphia, ICCRS și Fraternitatea Catolică, CNS din Statele Unite. Duhul Sfânt a fost prezent și, în ciuda diferențelor de limbă și cultură, am fost uniți în Domnul!

Versiunea lungă

Dumnezeu iubește familia mea

de Tammie Stevens

„Familia este vie prin puterea Duhului Sfânt!” Aceasta a fost tema Întâlnirii Reînnoirii Carismatice pentru Noua Evanghelizare a Familiei, ținută la data de 26 septembrie 2015, în colaborare cu Întâlnirea Mondială a Familiilor, care a avut loc la Philadelphia. Pentru cei 3-4000 de participanți, puterea Duhului Sfânt s-a vădit pe măsură ce am devenit o „familie a familiilor”, laudându-l împreună pe Dumnezeu în engleză, spaniolă și franceză. Evenimentul, care a durat numai 4 ore și jumătate, a fost plin de rugăciune și învățături.

Walter Matthews, director executiv al CNS și Andres Arango, președinte al Comité Nacional Servicio de Hispano (CNSH), au făcut salutul de primire și ne-au condus de-a lungul zilei, iar Mons. Joe Malagrecă ne-a oferit traducerea în spaniolă și engleză.

Episcopul Jean Laffitte, secretarul Consiliului Pontifical pentru Familie, i-a salutat pe toți participanții, încurajându-i să nu uite ce au experimentat la Întâlnirea Mondială a Familiilor din Philadelphia, deoarece „fiecare sfârșit este începutul unui alt drum de parcurs”. A spus: „Ministerele care ne așteaptă pot rămâne aceleași, dar le putem aborda cu noile inspirații și învățături pe care le-am primit de la Duhul Sfânt în acest timp”. A continuat prin a ne reaminti tuturor să-l îmbrățișăm pe Isus și să-i răspundem la chemarea „de a suferi împreună cu el pentru mântuirea lumii”. A concluzionat prin îndemnul de a pune Euharistia în centrul întregii vieți de familie, ceea ce va ajuta fiecare membru al familiei să crească.

Tema zilei a fost deschisă prin două prezentări. Mons. Malagrecă a dat început cu prezentarea „Familia este vie”. Atunci când fiecare persoană a repetat, în propria limbă, „Dumnezeu iubește familia mea”, Mons. Malagrecă ne-a ajutat să înțelegem că „persoanele care trăiesc în inima familiei voastre, fie că sunt rude de sânge cu voi, fie că nu, sunt membri ai familiei voastre. Iar Isus îi iubește pe toți cei care trăiesc acolo și îi place că sunteți rude”. A subliniat cele patru caracteristici pe care ar trebui să le aibă relațiile noastre: iubirea, Isus, ajutorul spiritual și unitatea. Și că „Dumnezeu a dorit să avem relații de familie pentru a ne ajuta să creștem în Duhul Sfânt”.

Michelle Moran, președintele Slujirii Reînnoirii Carismatice Catolice Internaționale (ICCRS) din Vatican, a continuat să dezvăluie tema întâlnirii prin a se concentra asupra familiei „în puterea Duhului Sfânt”. Ne-a împărtășit că, „indiferent cum este familia noastră pământească (rănită, ruptă, inadecvată), aparținem unei familii mult mai mari, familiei lui Dumnezeu, avem din belșug frați și surori, avem mai mulți copii decât am putea număra și avem bătrâni și seniori care ne conduc. Oricare ar fi istoria familiei noastre umane, suntem cu toții binecuvântați din belșug”. Ea ne-a încurajat pe toți să recunoaștem că „nu e totdeauna ușor, dar cu Domnul nimic nu este imposibil. Încoronați-l pe Isus ca stăpân al familiei voastre, supuneți-vă viața lui Isus”.

Am ascultat mărturiile lui Johnny și Leslie Bertucci, precum și pe cea a lui Darling Previl. Andres Arango ne-a condus în rugăciunea de laudă, căutând transformarea vieții noastre în Duhul Sfânt și amintindu-ne că „dacă credem în Dumnezeu, Dumnezeu se face prezent și poate să transforme familia noastră aici și oriunde ar fi în acest moment”. Kathleen McCarthy a condus rugăciunea de mijlocire pentru vindecarea relațiilor din familii.

Salvatore Martinez, președintele Fundației Centrul Internațional „Familia din Nazaret” din Vatican, a împărtășit cu noi chemarea Reînnoirii la lucrarea de „reevanghelizare a familiei creștine”, care poate reînvia numai prin puterea Duhului Sfânt. A prezentat mandatul primit de Reînnoirea în Duhul Sfânt din Italia, prin intermediul Fundației Centrul Internațional „Familia din Nazaret” din Vatican. A încheiat prin a-i invita pe toți „la construirea acestui vis de iubire. Ajutați-ne să strigăm că familia este vie! Să facem ca Reînnoirea să fie un semn de iubire pentru întreaga lume”.

Slujirea Reînnoirii Carismatice Catolice Internaționale

SLUIREA DE TRADUCERE. NEWSLETTER & BULETINUL LIDERILOR

Volumul XLII/XXII, Număr 2 / Martie-Aprilie 2016

Evenimentul nostru s-a încheiat prin celebrarea Sfintei Liturghii de către Cardinalul Peter Turkson, președintele Consiliului Pontifical pentru Dreptate și Pace, împreună cu alți 11 preoți care au concelebrat și 2 diaconi care au slujit. Ni s-a reamintit că, în viața noastră de familie, suntem invitați „să rupem de pe noi haina omului vechi și să ne îmbrăcăm cu viața nouă a lui Cristos”.

Am avut parte de o dimineață foarte plină, cu haruri care s-au revărsat din belșug. Foarte multe grupuri s-au unit pentru a sponsoriza acest eveniment: Arhidieceza Reînnoirii Carismatice Catolice din Philadelphia, *Fondazione Vaticana Centro Internazionale Famiglia di Nazareth* și multe alte realități din RCC, printre care CNS, Consiliul Haitian, CNSH, Filipino Alliance, ICCRS și Fraternitatea Catolică a Comunităților și Fraternităților Carismatice de Alianță (lista completă e disponibilă pe situl WMOFcharismatic.org). Mai presus de toate am avut experiența de a ne simți familia lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a fost prezent și, în ciuda diferențelor de limbă și cultură, am fost uniți în Domnul!

*Acest articol a apărut inițial în numărul din toamna anului 2015 al revistei **Pentecost Today**, o publicație a Comitetului Slujirii Naționale a Reînnoirii Carismatice Catolice din SUA. L-am folosit aici cu permisiunea lor.*

Tammie Stevens este membru al Comitetului Național de Slujire și lucrează la Reînnoirea Carismatică Catolică din Washingtonul de Vest, în Seattle.